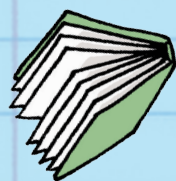

CHARLIE JOE JACKSON

GUIA PER
A LES

1, 2, 3,
BOMBA!

COLÒNIES D'ESTIU

SER EL MÉS
GUAI DE LES
COLÒNIES NO
ÉS TAN FÀCIL...

TOMMY GREENWALD
IL·LUSTRACIONS DE J. P. COOVERT

Estrella Polar

Tommy Greenwald

Charlie Joe Jackson

Guia per a les

COLÒNIES D'ESTIU

Il·lustracions de J. P. Coover

Estrella Polar

A en Kenny i l'Ellen Greenwald.

I als meus campistes preferits, la Jessica i en Jake.

Títol original: *Charlie Joe Jackson's Guide to Summer School*

© del text: 2013, Tommy Greenwald

Publicat per acord amb Roaring Brook Press, un segell de Holtzbrinck Publishing Holdings Limited a través de Sandra Bruna Agencia Literaria SL.

Tots els drets reservats.

© de la traducció: 2014, Marc Rubió Rodon

© d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.,

Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

Disseny: Andrew Arnold

© de les il·lustracions: 2013, J.P. Coovert

Adaptació del disseny de la coberta: Pilar Sola

Primera edició: juny del 2014

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Infillibres, SL

Impressió: Liberdúplex

Dipòsit legal: B. 6.200-2014

ISBN: 978-84-9057-195-8

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

En el viatge amb cotxe cap a les colònies, vaig saber com seria aquest lloc tan bon punt vaig veure el cartell:

**ACAMPADA LLIBRE:
FORGEM ESPERITS JOVES DES DEL 1933**

Ho sento, però jo no vull que em forgin res. Això de forjar em fa pensar en un paio gros com un armari que es dedica a clavar cops de martell.

Jo prefereixo que l'esperit me'l submergeixin en oli per fregir-me'l ben fregidet, m'hi posin sucre de llustre i al final me'l cobreixin de crema de xocolata.

A primer cop d'ull, l'Acampada Llibre era com unes colònies d'estiu normals i corrents. Hi havia un gran llac per banyar-se, una pista de bàsquet, una de tennis i camps de beisbol i futbol. Els campistes vivíem al bosc, en unes cabanes de troncs al·lucinants, i el menjador era enorme, amb moltes taules i cadires de fusta. Hi havia una sala per fer treballs d'artesanía i coses així, i un teatre on es podien representar espectacles.

De fet, era un lloc ben maco, si eres capaç d'oblidar què havies anat a fer-hi.

És a dir: llegir i escriure.

Tot i que la Katie i en Nareem eren al campament amb mi, no podia parar de pensar en tota la gent que havia deixat a casa. Sobretot pensava en la increïble i impressionant Zoe Álvarez, la meva quasinòvia. Era l'única noia que es podia comparar amb la increïble i impressionant Hannah Spivero. Només feia cinc hores que havia arribat i ja la trobava a faltar, la Zoe. També pensava en la resta de la colla: en Jake, en Timmy, en Pete i, sí, en la Hannah. Me'ls imaginava a la platja, fent pànxing i passant-s'ho bomba; o al cine, menjant patates fregides i comentant que no havien conegut mai un passerell com jo. Que és exactament el que hauria fet jo al seu lloc.

Per desgràcia, però, jo no era ells. Jo era jo.

De manera que, en lloc de passar-m'ho bomba fent pànxing, em vaig trobar entre tots els altres campistes en una rotllana gegant, al voltant d'un pal amb una bandera. Com que era el primer dia, havíem de fer el que se'n deia el Cercle de la Benvinguda, cosa que vol dir que estàvem tots agafats de les mans i cantàvem l'himne de les colònies, que es titulava «Aprendre a estimar i estimar el que aprenem».

Això és bàsicament l'única cosa que cal que sapigüeu sobre aquesta cançó.

Em vaig quedar mirant la Katie i en Nareem, que cantaven a plens pulmons.

—Tios, us ho preneu seriosament o què?

La Katie es va posar a riure.

—Charlie, estàs de colònies —em va dir, sense

saltar-se, no sé com, ni una sola nota—. No siguis tan negatiu i deixa't portar.

—Però és que no m'agrada on em porten —vaig dir—. De fet, no vull que em portin enlloc.

—Encara no em puc creure que hagi decidit venir a aquestes colònies, Charlie Joe —va dir en Nareem—. Així d'entrada no et relacionaria ni amb els llibres ni amb les ganes de llegir i aprendre.

—Ah, noooo? —va afegir la Katie, i tots dos van deixar anar una rialleta.

Vaig mirar-me'ls amb cara de resignació i després vaig fer veure que cantava, fins que finalment la cançó es va acabar. Llavors un home altíssim amb uns pantalons curtíssims es va situar al mig de la rotllana. Tots els nois i noies es van posar a aplaudir-lo, fins que l'home va aixecar una mà perquè pareessin. Van parar immediatament.

—Hola a tothom i benvinguts a l'Acampada Llibre! —va anunciar l'home alt—. A totes les cares conegudes que veig, ben tornats. Per als que són aquí per primera vegada, deixeu-me que em presenti. Em dic Malcolm Malstrom i em podeu dir doctor Malcolm. No sóc pas metge, però, o sigui que si us poseu malalts, no se us acudeixi avisar-me. —Va parar perquè li riguessin l'acudit i es va produir una gran onada de riures, cosa

que va ser força estranya perquè el que havia dit no feia gens de gràcia.— Tots plegats tenim moltes ganes de tornar a passar uns dies fantàstics a l'Acampada Llibre —va continuar el doctor Malcolm—. Ens esperen un munt de sorpreses perquè aquest sigui el millor estiu de la nostra vida.

Vaig mirar la Katie com volent dir: «Ens pren el pèl?».

Ella em va mirar com volent dir: «Comporta't».

El doctor Malcolm va abaixar els ulls per mirar el portanotes.

—Abans que anem cap a les cabanes per instal·lar-nos i anar a sopar, volia dir-vos una última cosa. —Va somriure com un pare que està a punt de fer-te el millor regal del món.— Aquest any, atorgarem per primera vegada el premi Acampada Llibre. Aquest honor extraordinari recaurà en el noi o noia que encarni millor els nostres valors d'integritat, solidaritat i ganes d'aprendre.

Tothom va llançar crits d'alegria.

—Al guanyador o guanyadora d'aquest premi —va afegir el doctor Malcolm—, se li concedirà una beca per venir l'any que ve, amb totes les despeses pagades, i se l'inclourà al programa de pràctiques de monitor quan arribi a l'edat adequada.

L'alegria es va convertir en una eufòria desbocada. Fins i tot la Katie i en Nareem feien que sí amb el cap, plens de satisfacció.

—Això sembla un càstig més que no pas un premi —vaig murmurar, una mica massa alt. La noia de la meva esquerra em va mirar com si m'acabés de menjar un plat de llimacs fregits.

La Katie va intentar fer-me callar, però era massa tard: va resultar que el doctor Malcolm tenia una oïda molt fina.

L'home va venir cap a mi.

—Hola, jove.

Vaig aixecar el cap i el vaig mirar. Era realment alt. Tenia la cara molt i molt amunt.

—Hola, senyor.

—Digue'm doctor Malcolm —em va aconsellar amb un somriure—. Com et dius, tu?

—Charlie Joe Jackson.

—Ah, sí —va dir el doctor Malcolm assentint amb el cap—. El senyor Jackson. Has arribat precedit d'una certa fama.

—Gràcies —vaig dir, tot i que semblava força clar que allò no era cap elogi.

—M'alegro que siguis aquí, encara que tu ho vegis com un càstig —va afegir el doctor Malcolm mentre em posava una mà sobre l'espatlla—. Ens podries dir què esperes aprendre aquí en aquestes colònies?

Vaig dir el primer que em va passar pel cap, que era exactament el que havia dit a en Timmy i en Pete, els amics que havia deixat enrere, quan m'havien fet la mateixa pregunta.

—Espero aprendre a llegir mentre faig una becaina.

Tothom va deixar anar una mena de crit ofegat i després es va fer el silenci. Allà no es movia ningú. Em sembla que fins i tot els ocells van deixar de piular.

Ai.

La Katie va fer cara de pomes agres: un clàssic.

Però el doctor Malcolm no deixava de somriure mai.

—O sigui que no ets gaire aficionat a llegir.

—No —vaig dir orgullosament—. De fet, no m'he llegit mai un llibre sencer, excepte en casos d'emergència que no he pogut controlar.

Esperava que els meus companys riguessin, com acostumava a passar quan feia un acudit. En lloc d'això, se'm van quedar mirant tots fixament. Alguns fins i tot es deien alguna cosa en veu baixa i m'assenyalaven com volent dir: «D'on ha sortit aquest?».

Em va semblar veure un noi que sí que tenia ganes de riure, però portava una samarreta de Harvard, o sigui que vaig descartar immediatament que pogués ser una ànima bessona que odiés els llibres com jo.

El doctor Malcolm va tornar a assentir amb el cap.

—Si és així, et puc preguntar per què has vingut a les nostres colònies?

—Bona pregunta, doctor Malcolm. Em sembla que ho he fet per tenir contents els meus pares. Va ser un moment de debilitat, si li haig de ser sincer.

Sens dubte, aquesta frase també hauria arrencat riures, a l'escola. Però aquí no. Era com si hagués entrat en un Món al Revés on els setciències eren els guais i els guais —o almenys els graciosos— eren els marginats.

El doctor Malcolm va tornar a mirar el portanotes i després va saludar amb el cap un paio cepat que hi havia fora de la rotllana.

—Em sembla que t'avindràs amb en Dwayne, un dels

nostres millors monitors. —En Dwayne també va saludar amb un moviment del cap, sense somriure. Era clarament el tio amb menys pinta de rata de biblioteca que hi havia per allà. Més que un monitor semblava un soldat.

El doctor Malcolm va tornar al centre de la rotllana.

—Pot ser que trobis, Charlie Joe, que t'assembles més als teus companys del que et penses —va dir. Després em va mirar de fit a fit i va afegir:— Encara et convertirem en un dels nostres.

Et convertirem en un dels nostres?

Sí, home. Jo no seria mai un dels seus ni de conya.

Però... Vaig començar a pensar que... potser podria fer que ells passessin a ser dels meus!

Em vaig adonar que, com a mínim, això seria una manera d'aconseguir que les tres setmanes següents fossin més suportables. Podia ajudar aquells nois i noies a canviar de manera de ser. Els podia convertir en persones normals que no llegeixen.

Els salvaria d'una vida d'estudi i avorriment.